

нито документалната законност, тогава всичкото това господарство, предъ лицето на анализирующата мисль ся оказало безвъзвратно осждено на неизбежно разрушение. Присждата на теоретическото мисление въ този случай имала неотразима сила, защото мислителитъ довеждали само въ научна система, или обличали въ стройна литературна форма онъзи идеи на отричанието, които ся възбуждали въ всеки отдѣленъ членъ на обществото отъ ежедневнитъ стѣлкновения съ живата дѣйствителность. Политическата тактика на самия Лудвигъ XV, откривала на тѣзи идеи достъпъ въ всичкитъ сфери на тогавашното общество. Кралтъ не можалъ да одържа постоянни побѣди надъ всичкитъ сили на феодалното си господарство, той нѣмалъ нито онова искусство, нито онъзи настоятелность, която обнаружвалъ предъдтъ му Лудвигъ XIV презъ всичкото си царствование; като не обладалъ тѣзи качества, Лудвигъ XV наръдъ ся борилъ и стѣпвалъ въ сѣюзъ съ различни общественни сили на тогавашна Франция; изначало, той ся съединилъ съ иезуититъ противъ парламентитъ; послѣ съ помощта на парламентитъ, стѣпилъ въ борба противъ влиянието на духовенството, а пакъ послѣ, станалъ клерикалъ за да смири парламентитъ. Когато едно изъ привилегированнитъ съсловия придобивало кралската милость, тогава друго нѣкое било наказвано и съставлявало оппозиция. Въ първото съсловие прониквало веселба и безгрижность, качества свойственни на кралтъ и придворницъ му, а второто ся прехранвало съ идеитъ на от-